

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' ויקרא - זכור

זמן קריאת פר' זכור
בבית מדרשינו:

1015

שבתא טבא וכוט"ס

זמני פורים בעמ' האחרון

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי
"נקודות הכסף"
שע"י מוסדות
דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א
בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א
רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר:

הנה כתבו בסה"ק שא' שבתִיבַת ויקרא נכתבה כשהיא זעירא, לרמוז שיסוד עבודת ה' הוא שאדם ימעיט את עצמו, כדאי' בכתוב את דכא ושפל רוח אשכון. אמנם יש להבין דמאיך איתא בפ' ויגבה לבו בדרכי ה', א"כ מהו הדרך הנכון בו ישכון האדם אור.

אמנם הענין הוא דהנה נודע שכל אדם יש לו איזה תכלית בעולם ולצורך כך נותנים לו מן שמייא חיים וכשרונות וכוחות כל א' לפי ענינו בימי חייו, ועל האדם לזכור תמיד שתכליתו בעולמו הוא למלאות את תפקידו הזה שנתנו לו בעולם כל א' לפי הסבות שמסבב לו השי"ת זה בכה וזה בכה, ולא לפנות לדברים אחרים.

ולזה אי' בפסוק "השמרו לכם פן יפתה לבבם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים", וכן "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם" וכו' למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי", שמצד הבחירה נתן השי"ת בעולם דברים אחרים להסיט את מחשבת האדם לראות במה יבחר, והאדם צריך לזכור כל הזמן את תפקידו ויעודו בעולם לעבוד את השי"ת כמאמ' הרה"ק מוהר"ן מברסלב זצ"ל, "כל העולם כולו גשר צר מאוד והעיקר לא לפחד כלל". שכל העולם הוא כגשר צר שהאדם הולך עליו וירא שמא יפול ממנו, והאדם צריך תמיד להשים נגד עיניו את המטרה לעבור את העולם הזה בשלום למלא את תפקידו לפי הכוחות והרצונות שיש לו לטוב, לבצע אותם בעולם למטרה א' ויחידה לעבוד בהם את השי"ת בלי שום פניה ומחשבה אחרת כלל וכלל.

ובעת שהאדם מבין זאת אזי יכול להחזיק מעמד מול השקר של העולם, ובלי כך לא היה יכול להחזיק מעמד בעולם אפי' רגע א'. ונקח למשל אדם בעל ממון, שבני האדם מחניפים לו ומדברים עמו דברי חנופה וחלקלקות, והאדם הזה חושב בדעתו שבני האדם חושבים ממנו, ואיננו יודע שכל אלו חושבים רק כיצד יכולים הם להוציא ממנו יותר ויותר ממון, ובאותו הרגע שלא יהיה לו ממון והדבר יהיה גלוי וידוע מכל סיבה שהיא, כבר לא יסתכלו וידברו ממנו כלל, וע"כ עם חי הוא את הכבוד והתהילה וזוהי מגמתו אזי כל עוד שיש לו הכל טוב מאוד, אולם ברגע שח"ו ירד מנכסיו ואז כבר לא יבואו בני האדם ולא יחניפו לו יכול לירד מדעתו ח"ו,

וע"כ צריך אותו אדם בעל ממון להבין שכל מה שיש לו הוא דבר א' ויחיד תפקיד מאת השי"ת לתיקון נפשו, לעזור ולסייע לבני ישראל, ולכן סיבב לו השי"ת את הסיבות שיהיה לו, ואילו לחברו מסבב שלא יהיה לו ויצטרך לאחרים שזה עבורו תיקונו לקבל, וזה תיקונו לתת, ולכן העבודה שלו להבין לחיות את הסיבה שסיבב לו השי"ת לעשות צדקה וחסד לתקן את נפשו ולא את הכבוד המדומה שמצפה מבני האדם שמי שיתן לו יותר חנופה ודברי חלקלקות יקבל ממנו יותר, אלא שכל עת ורגע יעמוד לנגד עיניו, התפקיד הקדוש לסייע ולעזור את בני ישראל.

וכן הוא הענין בכל דבר כשרון שיש לאדם, ישים אל לבבו לא להסיח דעתו מהתפקיד שיש לו ובוזה לעבוד את השי"ת, ולכן בעת שהאדם ברור לו ענין זה הוא מצד אחד שש ושמח שזיכוהו מן שמיא אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, שיודע שיש לו תפקיד קדוש מאחר והוא יהודי בן להשי"ת, ותפקידו בעולמו הוא לעבוד את השי"ת, בלימוד התורה, והתפילה, וקיום המצוות ושמירת עצמו מלאווי התורה, ובוודאי שיש לו איזה תפקיד מיוחד לפי איזה כשרון שקיבל אם רוחני או גשמי שמח מכל לבבו לעשות ולמלא תפקיד זה למטרה העיקרית והיחידה שהיא לעבוד בזה את השי"ת.

ומצד שני יודע בנפשו שמה הוא ומה חייו, שכל מה שיש לו מתנה נתונה היא מאתו ית"ש לתיקונו בעולמו, וידמה בעצמו שהוא נשמה בלא גוף שבא מול בית דין של מעלה, ושלחוהו לזה העולם לאיזה זמן לתקן איזה תיקון, ובא לזמן קצוב לעולם לעשות איזה תפקיד מסויים בעולם שעל ידו אם יבצע אותו כהלכתו יהיה לו עי"כ תיקון שלם ונצחי, וא"כ מה לחשוב בהבלי העולם, ומה יאמרו עליו הבריות, ואם יש לו כבוד או לא, ואם יש לו ממון או שארי קניני העולם או לאו.

הלא בלאו הכי לא זו המטרה שלשמה בא לעולם, וכי בא לכאן לצבור לו הון ורכוש, מה יעשה עם רכושו כשיסיים את תפקידו בעולם, וכי יקח אותם איתו למעלה, והוא דומה לאיזה אדם שנשלח על ידי המלך לאיזור של יהלומים ואבנים טובות שיש לחפור ולמצוא אותם בבטן האדמה, וקיבל לשם כך כלי עבודה וכסף לכלכל את בני ביתו, והוא מגיע לשם ומתחיל לבזבז את שמנו בשיחות מרעים ואכילה ושתייה וכך עובר עוד ויום ועוד יום עד שמגיע יום א' שצריך לבוא למלך להביא את האבנים טובות ולא יודע אדם זה להשית עצות לנפשו מה יעשה עתה בעת שבזבז כל ימיו בהבל וריק

ולזה באה התורה ומלמדת אותנו ויקרא אל משה שהשי"ת בחר במשה רבינו להנהיג כי הוא היה בעיני עצמו כלום א' זעירא, שהבין שכל התפקיד שיש לו הוא רק לכבוד השי"ת ולא לכבוד עצמו ע"כ נבחר הוא להנהיג את הכלל ישראל, וכן כל אדם בתפידו בעת שמבין ובוחר בזה שהכל מאתו ית"ש ולכבודו יכול לעשות את העבודה שצריך כדבעי.

השי"ת יזכינו לזה אכי"ר.

ספה"ק דגל מחנה אפרים

ויקרא אל משה.

עוד יש לפרש על דרך דאיתא במדרש (ויקרא רבה פרשת אחרי) אהרן ובניו וכל הזקנים אמרו עדיין אין אנו יודעים מי חביב יותר לפני המקום ברוך הוא עיין באור החיים, ויש לפרש כיון שכולם היו מצפים שיקרא להם ה' ומשה היה עניו מאוד מכל האדם וגו' וחשב בדעתו שבודאי אליו לא יקרא הקב"ה ועל כן ויקרא אל משה כי (ישעיה נ"ז, ט"ו) אשכון את דכא ושפל רוח, וזה יש לפרש רמו של א' זעירא בתיבת ויקרא היינו במדה שאדם מודד מודדין לו ומחמת שהוא הקטין עצמו מאוד במידת ענוה על כן כביכול הקטין וצמצם עצמו הקב"ה להתגלות אליו, וזהו ויקרא א' זעירא היינו אלופו של עולם, וזהו רמו גם כן לכל אדם שינהוג עצמו במידת ענוה וילמוד עצמו מן הבורא ברוך הוא ולכך נכתב א' זעירא בתיבת ויקרא והבן:

עוד יש לפרש ויקרא אל משה.

ויקרא א' זעירא ובודאי רמיזא מרמזא איזה דיבור. ובתחלה נקדים להבין מפני מה התורה נקראת תורת חסד כמו שכתוב (משלי ל"א, כ"ה) ותורת חסד על לשונה דהנה התורה נמשלה למים ומים הוא בחינת חסד וכמו שמים זוחלין ממקום גבוה והולכין למקום נמוך כן התורה הקדושה לא תמצא אלא במי שמשפיל עצמו ואינה יכולה להתקיים במי שמתגאה בעצמו (עיין עירובין נ"ה. ותענית ז'). והוא גבוה בעיניו אז התורה הקדושה נראית לו רחוקה וגבוהה יותר ממנו כידוע שהיא ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ואי אפשר לו להשיג ולראות אמיתת התורה רק מי שמקטין עצמו אז התורה גם כן מקטנת ומצמצמת עצמה לו בכדי שיוכל להבין עמקי סודותיה, ויש לומר שמרמזת אל"ף היינו התורה על דרך אלף בינה זעירא היינו מקטנת ומזערת עצמה אל משה שהיה עניו מאוד והבן:

עוד ירמוז א' זעירא.

על דרך ששמעתי אומרים בשם ר' יוסף מגיד מישרים דק"ק פולנאה זללה"ה שאמר על מה שאומרים העולם שהלומדים לערנן יוא והחסידים לערנין ניט שהאמת

שהלומדים כל מה שלומדים יותר הם גדולים בעיניהם ויחשב בעיניהם שכבר למדו הרבה כל הצורך והחסידיים כל מה שלומדים יותר הם יותר קטנים בעצמם, וזהו כל מגמתם שלומדים את עצמם להיות קטנים ושפלים בעצמם והוא שרימוז א' זעירא א' לשון לימוד זעירא להקטין עצמם והבן:

עוד ירמוז ויקרא אל משה.

ואיתא בבעל הטורים ראשי תיבות אמו בעטרה שעטרה לו אמו והוא משולל הבנה, ויש לפרש על דרך רמז על פי שאמר אא"ז זללה"ה על ענין (אבות פ"ו, מ"ב) בת קול יוצאת מהר חורב וגו' כיון שאין שומעים למה יוצאת בת קול, וביאר כי הם הרהורי תשובה הבאים לאדם בכל יום ומעוררים אותו לשוב ממעשיו ובודאי מי שעומד ומצפה לזה מתי יגיע וישמע קול הקריאה הנה בודאי ישמע ויבין שבא לעוררו בתשובה עד כאן דבריו והוא מבואר בכתבי הכהן הגדול דק"ק פולנאה ז"ל בביאור משלו קצת, והוא שרימוז כאן ויקרא אל משה היינו אל מי שהוא בבחינת דעת אז נשמע אליו קול הקריאה מהבת קול לעוררו בתשובה והוא שמאיר עיני הבעל הטורים ראשי תיבות אמו שהוא מרמוז על אימא עילאה סוד התשובה כידוע והיא בעטרה שעטרה לו אמו היינו שמקפת אותנו בחינת אימא עילאה שהוא סוד התשובה לעוררו כנ"ל והבן:

ספה"ק מאור ושמש

או יש לפרש ויקרא אל משה

למה נכתב א' זעירא. יש לומר הפירוש כך על פי פשוטו על פי משנה דאבות כל הבורח מן הכבוד הכבוד רודפת אחריו, כי יש כמה מדריגות בבורח מן הכבוד שיש בני אדם שחושבים בעצמם שמגיע להם איזה כבוד מחמת מעלותם שהם חכמים ולומדים ושאר מעלות רק שבורחים מפני הכבוד מחמת שהם ענוים זה אין נקרא בורח מן הכבוד, אבל באמת צריך האדם באמת להיות שפל בעצמו לידע גנות מדותיו ולא ימצא בעצמו שום מעלה הגם שרואה שבני אדם עושים לו כבוד צריך להיות לבו נשבר בקרבו יותר ויותר ולחשוב בעצמו שאינו כדאי לכבוד זה, וכל שכן קל וחומר בן בנו של קל וחומר שלא יחשוב בעצמו שמגיע לו איזה כבוד, זה האדם הוא באמת בורח מן הכבוד ולזה הקב"ה רוצה שיהיה לו כבוד כמאמר הכתוב אשכון את דכא כי מי שהוא מדוכה בעיניו ויודע באמת בעצמו שאינו ראוי לשום כבוד אזי הכבוד הוא נמאס בעיניו ולזה הקב"ה בוחר בו שיהיה לו כבוד. והנה מצינו אצל משה רבינו ע"ה שהיה שפל בעיני עצמו ולא היה נחשב בעיני עצמו כלל שיגיע לו ח"ו איזה כבוד ולזה בחר בו הקב"ה והיה לו כל הכבוד. ואיתא בזוהר הקדוש בפרשה זאת בשעה שקרא הקב"ה למשה היה יוצא הקול מלמעלה הצירוף של אוקיר אנוש מפז רק שמשה לא ראה רק הצירוף של ויקרא. נמצא למדין שתיבת ויקרא מרמוז לצירוף אוקיר דהיינו כבוד שהקב"ה עשה כבוד למשה שקרא

אותו לבדו לבא אל אהל מועד לדבר אתו. ולזה מרמוז הכתוב זאת באלף זעירא דהיינו ויקר אל משה רצה לומר לכך זכה משה ליקר וגדולה דהיינו כבוד גדול כזה מחמת שהיה בעיני עצמו זעיר מאד ולא נחשב בעיני עצמו לכלום לזה מרמוז הא' זעירא על כן זכה ליקר כי מאן דאיהו זעיר באמת איהו רב:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם.

ראוי להבין מה משמיענו באמרו מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם, שהרי פרט אחר כך אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו וגו' ואם מן הצאן וגו', ולפי פשוטו כל הכתוב נראה מיותר. ויראה לפרשו על דרך רמז כי הנה בטעמי הקרבנות העירו מפרשי תורתנו כי אין צורך לה' בעולות אילים וחלב מריאים, גם חז"ל אמרו על פסוק ריח ניחוח נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני. וגם זה צריך ביאור כי הלא כל המצות כולם הם גזירות המלך ועיקרם לעשות רצון יוצרנו יתברך ויתעלה ומה נשתנו הקרבנות לכתוב בהם ריח ניחוח. ויראה לרמוז בזה כי הנה ידוע ליודעי חן כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולמות כולם צמצם את עצמו בלבושים וצמצומים רבים והאציל וברא עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה עד העולם הזה הגשמי. ואמרו חז"ל שהעולם הזה נברא בה', ויש לרמוז שה' רומזת על מלכות שמים כידוע כי כל הברואים כולם שבעולם הזה מורים על מלכותו יתברך שבראם מאין ומלכותו בכל משלה. ועיקר שעשועי רצונו הקדום לברוא העולמות היה בנשמות ישראל שיתבראו כמאמר חז"ל ישראל עלו במחשבה תחלה שהם יהיו מיחדים כבוד מלכותו מלכות כל העולמים ומעלים אותה לאין סוף ב"ה על ידי שיקשרו את כל העולמות וכל הנבראים התחתונים וכל העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה להעלות אותם לשרשם כי כולם חוצבו ממקור אחדות הפשוט. וצריך האדם להתבונן גם מכל הנבראים הגשמיים שאין בירה בלא מנהיג ולמצוא מכולם אור מלכותו יתברך ולקשר את כל המושגות אצלו בכל החושים הן בחוש הראיה הן בשמיעה ובטעם וריח כולם יקשרם באור אין סוף ב"ה ועל ידי זה הוא מקשר המלכות שמים המושלת בכל. והיא הה' תתאה ומיחד אותה עם הו' הכוללת וי"ו קצוות מחמת שמדבק עצמו במדת השבעה רועים, ועל ידי כן הוא בא לתשובה ודביקות גדול בחכמה עילאה והוא מקשר את המלכות בהחכמה ובבינה ועל ידי זה השלם ונתקשרו הה' תתאה והו' בי"ה שהם חכמה ובינה וממשיכין מוח חכמה אל המלכות שמים דרך המדות. וזה היה ענין הקרבנות בזמן שבית המקדש היה קיים שהיו מקשרים גם הנבראים הבהמיים אל שרשם ומתקשר הכל באין סוף ב"ה ועל ידי זה מתמתקין הגבורות בשרשן ונתמשכין חסדים והשפעות טובות על הכנסת ישראל:

ספ"ק זרע קודש

ויקרא אל משה כו' אדם כי יקריב מכם קרבן לה' כו' יקריב אותו לרצונו לפני ה' כו' וזרקו את הדם כו'.

להבין ענין הקרבן, נקדים לפרש מה שאמרו רז"ל (מגילה ב ע"ב) מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין, כי הנה הבורא י"ת ברא כל העולמות ומהוה כל הויות, וקרא שמו הקדוש הוי"ה על שם שמהוה כל הויות, ובחר לעצמו אותיות הוי"ה, שהוי"ה במילוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) הוא שם ב"ן, שהמילוי שלו (ו"ד ה' ו' ה') ג"כ [גימטריא] הוי"ה, שזה מרמז על יחודו ית"ש עם כנסת ישראל, כי ענין המילוי של השמות הוא התפשטות הקדושה מאותיות הפשוטות להמילוי, ומורה שהשי"ת המהוה כל הויות, ברצונו י"ת עשה שנתפשט הקדושה להעולמות, ועיקר התפשטות הקדושה הוא על ידי עמו בני ישראל, ולכן אנו נקראים בנים למקום י"ת, ברא דאתמשך ממוחא דאבא, ולכן המילוי זה במילוי ההי"ן, שהמילוי הוא ג"כ הוי"ה, גימטריא ב"ן על דרך הנ"ל, ומורה על יחוד הנ"ל, כמו שנאמר (זכריה יד, ט) והיה כו' ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, והנה את זה לעומת זה עשה האלהים (קהלת ז, יד), שרצונו י"ת היה שיהיה שבר ועונש, ולכן עשה ית"ש שיהיה צד אחר היפוך הקדושה, וברא היצר הרע והסטרא אחרא, והם זה לעומת זה של צד הקדושה, ובחר לעצמו היצר הרע המסית הנ"ל, אותיות ס"מ, שהם לעומת הקדושה, כי מילוי של סמ"ך מ"ם גם כן גימטריא ס"מ, ומורה על התפשטות הטומאה ח"ו, מאותיות ס"מ להמילוי:

והנה העצה להאדם שינצל מהיצר הרע ומהס"מ, הוא על ידי שיראה האדם בכל עת לחזק עצמו ביראתו ית"ש, כמו שנאמר (ויקרא יט, יד) ויראת מאלהיך, והנה ענין היראה הוא בב' ענינים, יראה אחת יראה מחמת עונש, כי ידוע שמלך במשפט יעמיד ארץ (משלי כט, ד) וירא לעבור פיו ית"ש, לשמוע להיצר הרע ח"ו, מחמת יראה ממנו ית"ש מחמת העונש, כמו כל אימת גבור על החלש, ובפרט מהאל הגדול הגבור והנורא, וזאת היראה הוא מורה בשם אדנ"י שהוא לשון אדון כל הארץ, וכדרך העבד שירא מאדוניו מעונשו, וגם כן כי השם הזה הוא במדת מלכות, ומלך במשפט יעמיד ארץ. אבל יש עוד ענין יראה פנימיות מזאת היראה, והוא על ידי שהאדם משיג רוממות אלהותו י"ת בכל העולמות, ושאיין קץ ושיעור לגדולתו ית"ש ומדותיו הקדושים, ושאיין שיעור לטובותיו ורחמיו על כל מעשיו, והאדם הזה משיג שפלות האדם שאפילו לערך העולמות אין שיעור לשפלותו, ומכ"ש נגדו ית"ש, ונעשה בעצמו ובעיניו כאין וכאפס, וזה היה מדת משה רבינו ע"ה שאמר (שמות טו, ז) ונחנו מה, שהיה בבחינה הנ"ל, וזאת היראה ממשיך האדם על עצמו משם הוי"ה במילוי אלפי"ן (יו"ד ה"א וא"ו ה"א) שגימטריא מ"ה, שמילוי אלפי"ן מורה על התפשטות הקדושה משם הוי"ה, ומשפיע מאחדותו ית"ש, שהאלף מורה על אחדות, שאף לאחר שברא השי"ת כל הנבראים, שהשתלשל מאחדותו י"ת כל הנבראים, כולם מורים על אחדותו ית"ש, שאתה הוא אחד עד כו' ואתה הוא אחד משבראת העולם, והכל כאין ואפס נגדו כמו שנאמר ונחנו מה כנ"ל, ולכן אד"ם

גימטריא מ"ה, לרמוז לאדם לראות לחזק עצמו בזה לבוא לבחינה מה. והנה אלו הב' שמות שמשם ב' עניני יראה הנ"ל, הם שם אדנ"י ושם מ"ה גימטריא נ"ס, ועל ידי זה מבטלין כח היצר הרע וסטרא אחרא, ויש לנו עמידה נגדם שלא יוכלו לבטלינו מעבודתו ית"ש, אדרבא הכל טוב לנו שעל ידי זה [יש] שכר ועונש ויותר נחת רוח לפניו ית"ש, שיש צד שרוצים לעכב אותנו מעבודתו כנ"ל, שלזה ברא ית"ש היצר הרע, שיגדל יותר התענוג שלו יתברך בעם קרובו ושיהיה שכר ועונש, וזה הוא צד אחיזת הסטרא אחרא בקדושה וחיות שנמשך להם מהקדושה, כי אילו לא היה להם אחיזה וחיות מהקדושה, לא היה אפשר להם בשום אופן להתקיים אפילו רגע, וזהו שאמרו מ"ם וסמ"ך שבלוחות שאותיות אלו בחר לעצמו המסית הנ"ל, ומה צד אחיזתו בקדושה בלוחות, כיון שמבטל אותנו מעבודתו ית"ש, רק בנס היו עומדין כנ"ל, שעל ידי ב' שמות מ"ה ואדנ"י שהם גימטריא נ"ס, יש לנו כח שלא לשמוע אליו רק לעבדו י"ת, ומה שמסית אותנו היצר הרע הוא טובה לנו, כיון שיש לנו עמידה נגדו בכח ב' שמות אלו, בכח זה עמדו מ"ם וסמ"ך בלוחות, וזהו צד אחיזתם וחיותם בקדושה אור גדול מאד:

סדר היום לפורים הבעל"ט

יום ד' תענית אסתר: תפילת מנחה ותיקון שובבי"ם

כהכנה לימי הפורים בשעה 100.

מנין השני (הרגיל): 530 אהה"צ.

ליל פורים: תפילת מעריב וקריאת המגילה 620.

תפילת שחרית דיום הפורים: 745.

תיכף אחר התפילה יתקיים כמנהג רבינו הרש"ש זיע"א סעודת פורים ומשתה היין בלזוי תזמורת.

תפילת מנחה: 1230.